

# Jenny's Piano

OF DE INVLOED

VAN EENE GOEDE DAAD,

DOOR

**J. H. VAN LINSCHOTEN.**



HARDERWIJK. — H. A. BERENDS.



# JENNY'S PIANO

OF

## DE INVLOED VAN EENE GOEDE DAAD.

---

De Heer is eene sterkte in den dag der  
benauwdheid.

(NAH. 1 : 7.)

Met geweld stroomde de regen van den hemel. De wind huilde onstuimig door de straten, die slechts uit noodzaak door een enkelen voetganger betreden werd. Het was zulk een ruw weer, dat men er geen hond of kat zou doorgejaagd hebben. Voor 't huis van den rijken handelaar Heidenrijk hield een rijtuig stil; langzaam ging het portier open, en een man met neergebogen hoofd en wankelenden tred steeg er uit. Hij scheen niet veel haast te hebben om den neervallenden, liever neerstortenden regen te ontvlieden en een droog dak te bereiken. Maar boven voor het venster sloegen een paar vriendelijke kinderoogen als schitterende starren,

hem gade, en een klein helder stemmetje riep ijlings hare moeder om haar te vertellen, dat zij geloofde, dat haar langverwachte vader voor de deur stond.

Maar waarom zweeg de kleine zoo in eens? Waarom sprong zij niet als naar gewoonte op, als zij haren vader zag te huis komen; en snelde zij niet de trappen af om hem te omhelzen en te liefkoozen?

Omdat zij een oogenblik zelfs meende, dat zij zich vergist had en de met het rijtuig gekomen persoon heel goed een ander kon zijn. Hoe kon die heer dan ook haar vader wezen? Die liep toch zoo langzaam niet en ging niet als een oud man voorovergebogen, met het hoofd op de borst, zonder een enkelen blik naarboven naar zijne kleine Jenny vóór het raam te slaan? Was hij het wezenlijk, dan moest hij ziek zijn. Bij deze gedachte tippelde de kleine meid een oogenblik later toch de trappen af en had haar vaders hand gepakt, toen deze het huis binnentrad.

„Wat scheelt u, papa, zijt ge niet wel?” vroegde Jenny met een beangst gelaat.

„Wel neen, kindlief, mij scheelt niets,” zeide de vader, maar zijne stem beefde, en een groote heete traan viel op Jenny's wang, toen hij zich vooroverboog om haar te kussen.

Hij drukte zijne vrouw de hand en sprak op eenen

zachten maar niet zacht genoeg geuiten toon: „God beware onze lieveling!” Jenny had dit woord gehoord. Mevrouw Heidenrijk zond haar 't vertrek uit om hare muziekles te gaan bestudeeren, middelerwijl zullen mijne lieve lezers nog iets meer van Jenny vernemen.

Onze kleine meid was 't eenige kind harer brave ouders. Maar zij was een alles behalve bedorven, en te teer- of te weekhartig opgevoed meisje. Daar waakten vader en moeder met groote zorg voor. Was zij soms niet in de woonkamer, dan kondet gij haar zeker in de keuken vinden, waar zij de oude Anna de keukenmeid òf een natten doek om het hoofd bond om hare hoofdpijn, waaraan zij veel leed, te doen bedaren, òf de goede huisvriendin een hechtpleister op den vinger legde, als deze zich gesneden had.

Anna hield dol veel van de jongejuffer en placht te zeggen: „de keuken, hoe somber zij er ook uitziet, wordt helder en vroolijk, als Jenny's opgeruimd gezichtje er als een zonnestraal binnendringt”.

Nu meent ge wellicht, dat Jenny een beeldschoon kind was, maar dan vergist gij u. Hare kleine grijze oogen, haar stomp neusje, bovendien de vele zomersproeten in haar aangezicht vooral gaven haar bij lange na geen bevallig uiterlijk.

Maar wat kan dat schelen! Zijn pracht en schoonheid, hoezeer zij ook schitteren mogen, niet aan de ijdelheid gelijk? Is het u wel ooit in den zin gekomen, om als gij uwe moeder of uwen vader zaagt, eerst te gaan onderzoeken of zij mooi of leelijk waren? Zeker niet. Is iedereen niet lief, als wij ze beminnen? Ik geloof, dat ge geen vijf minuten met Jenny in gezelschap waart, of gij hadt haar al lief. Jegens allen, die in huis kwamen, was zij vriendelijk en hartelijk, en de melkboer, die een kindervriend was en van haar niet het minst hield, droeg dikwijls tusschen zijne melkkannen in eenen kleinen ruiker, die uit klaverbloemen en een enkel boterbloempje bestond, met zich, om dien de kleine meid ten geschenke te geven. Jenny was daar even blijde mede en dankbaar voor, als had men haar eene fraaie camelia aangeboden. En dat kan ik u verzekeren: een vriendelijk lachend gelaat en eene stem, die door een liefdevol hart zacht en aangenaam klinkt, zijn meer waard dan alle schoonheid, die achter eenen groenen of witten sluier te voorschijn treedt.

Jenny had veel aanleg voor muziek, en eer zij de woorden goed uitspreken kon, neuriede zij al menig klein liedje. Toen zij groot genoeg was, dat hare handen de toetsen van de piano omvatten konden, be-

gon zij, omdat zij nog geen enkele noot kende, op 't gehoor af te spelen. Hoorde zij eene mooie zangwijze, dan kon zij zich moeielijk bedwingen om niet mede te zingen. Hare ouders bezorgden haar goede onderwijzers, en Jenny was het nooit, gelijk de kinderen vaak, te veel om een of twee uren achtereen zich te moeten oefenen. Zij begreep, dat men zonder ijverig en geduldig werken niets worden kon.

Eer nog Anna 's morgens opstond, was Jenny uit de veeren en oefende zich in de toonschalen, zoo flink en vlug als hare vingers het maar eenigszins toelieten. En wanneer Anna meende, als zij het ontbijt klaar zette, dat het liedje: „in den hemel is het schoon!” toch veel mooier en liefelijker klonk dan wat zij daar op de piano afrinkelde, dan begon Jenny te schateren van lachen. Zij vertelde haar dan, dat zij geen bepaald muziekstukje speelde, maar eenige oefeningen instudeerde. Ook die nadere toelichting vatte zij evenmin als de kat, indien men haar in 't Fransch verbiedt van de melk te snoepen. Zij eindigde altijd met te zeggen: „Jenny, houd maar met die valsche stukjes op!”

Terwijl nu Jenny aan 't klavier zat, hadden hare ouders een langdurig onderhoud, en bij het middageten

had de moeder roodgeweende oogen, en de vader zag er uit, alsof hij lang ziek was geweest. De kleine Jenny deed geen vraag, want zij was te fijngevoelig, en wist wel, dat, als zij het weten mocht, wat vader en moeder nederdrukten, zij het haar wel zouden zeggen. Maar telkens als hij haar iets toediende, kuste zij hem de handen, en bij het dessert legde zij hem de grootste wijndruiven op 't bord. 't Gemoed van haren vader was te vol om haar te bedanken. In zijne oogen parelden tranen, toen hij zijne hand op haar bruin kopje legde.

Wat was dan toch de reden van de neerslachtige stemming van den heer Heidenrijk?

Zijne handelszaak verkeerde in netelige omstandigheid. Gelderisis en bankroeten van een paar kantoren, waarmede onze koopman groote zaken dreef; waren oorzaak, dat hijzelf ook genoodzaakt werd zijne betalingen te staken. Zijn groot vermogen was als sneeuw voor de zon verdwenen, maar hoe ongelukkig ook, zijn geweten beschuldigde hem niet. Niet door verkwisting of achte-loosheid, niet door slecht levensgedrag had dit onheil hem getroffen: dat gaf hem te midden der smart verlichting, troost en vrijheid tot den troon der genade. Hij kon al zijne behoeften en nooden nederleggen voor



en klagen aan God. Hij wist en geloofde, dat ook deze beproeving hem medewerken moest ten goede. Niet altijd droeg hij zijne smart en zijn leed met geduld en onderwerping, niet altijd was hij stil en onderworpen, niet altijd was het geloof in hem werkzaam. Zag hij op zijne Jenny, hoe hulpeloos en armoedig zij en hare moeder zouden zijn, als hij in dezen duren tijd uit het leven werd opgeroepen, dan kwamen ongeloof en vreeze zijn gemoed verontrusten, dan ontstond er zelfs gemor en opstand in zijne ziel, dan ontviel menig woord van vertwijfeling zijne lippen. En nochtans bleef God den ongelukkige in liefde gedenken en zag nog gunstrijk op hem neer. Wel was de nood hoog gerezen, maar al zag het menschelijk oog geen uitkomst, God vergat vader Heidenrijk niet en zou op zijn tijd helpen.

Volgens de uitspraak der rechters moesten de meubelen des koopmans in 't openbaar verkocht worden. De tijd van den verkoop was in de dagbladen en op aanplakbiljetten bepaald op Oudejaarsdag. Een tal van vrienden en vijanden had zich naar het huis van den weleer rijken koopman begeven. Wellicht vraagt ge verwonderd, mijn lezer, of deze man ook nog vijanden had? Ongetwijfeld. Er waren enkele menschen, die hem altijd

benijd hadden en niet mochten lijden, en die, nu hij aan lager wal geraakt was, zich in zijn ondergang verheugden. Dat zijn boosaardigen, want welk goed mensch kan genot in een ander mans ongeluk smaken? Maar tegenover deze weinigen stonden velen, die met smart en weedom in de ziel vervuld waren en zich naar het huis begaven, om òf middelen van redding te beramen òf te zien, hoe het met de zaken zou afloopen.

De verkoop nam eenen aanvang.

Jenny en hare moeder zaten in de bijna ledige huiskamer, en baden tot God, dat Hij uitkomst mocht beschikken. De vader was in 't vertrek, waar de verkooping zijnen gang ging. De oude Anna, zeer neerslachtig en tot schreiens toe bewogen, kwam nu en dan het huisvertrek binnen, om hare goede meesteres mededeeling te doen van wat er buiten voorviel.

Buitengewoon hoog werden de goederen verkocht; eenige zelfs boven den prijs, waarvoor zij gekocht waren. Dit trok aller aandacht en verbazing. En wat nog meer opzien baarde en de opmerkzaamheid gaande maakte, was, dat vooral een paar personen telkens de prijzen opjoegen. 't Geliefde muziekinstrument, waarop Jenny zooveel malen en heden morgen voor 't laatst gespeeld had, was nu aan de beurt, om onder den hamer gebracht te

worden. Jenny wilde bij den verkoop van haar geliefd eigendom tegenwoordig zijn. De vader sloeg zijnen arm om zijn dochttertje, wier oogen vol dikke tranen stonden, en troostte haar, terwijl hij moeite deed om zelf zijne smart te verbergen. Juist was het kostbare lievelingsstuk ingezet, toen een man door de menigte naar voren drong en met eene zware basstem uitriep: „Vijf honderd gulden!” Daar niemand hooger bod deed, werd deze koper. Onmiddellijk liet hij het stuk weer op zijne plaats in Jenny's huis zetten en legde er een papiertje bovenop met deze dichtregelen:

Als de nacht van bange zorgen  
't Uitzicht uwer hoop bedekt,  
Als de lichtstraal van den morgen  
Ons uit dezen nacht van zorgen  
Slechts tot nieuwe zorgen wekt:  
Ach! wie geeft dan nog voor menschen  
Troost in zulk een bitter lot?  
Ja, aan d' eindpaal uwer wenschen,  
Christen, staat er hulp voor menschen,  
Staat uw Vader en uw God.

O wat hoop aan u in 't leven,  
In dit veege jammerdal,  
Op uw moeilijk pad gegeven  
Tot een leidstar door dit leven  
Als 't u donker vallen zal!

Jezus! in uw machtig' armen  
 Wordt de zoetste troost gesmaakt,  
 Als zich niemand scheen te erbarmen,  
 Hebben uwe machtige armen  
 IJzren ketens losgemaakt.

Hoop op Hem! uit al de zorgen,  
 Die deez droevig aarde geeft,  
 Rijst het licht eens van dien morgesf,  
 Dat men na een nacht van zorgen,  
 Eeuwig zonder zorgen leeft.  
 Sterveling! de weg door 't leven,  
 Door dit donkre tranendal,  
 Doe u niet voor d' uitkomst beven;  
 Kies dien Leidsman naar dat leven,  
 Waar men nooit meer zorgen zal.

Eer de vader hem danken kon, was hij uit het oog verdwenen. De slager — want dat was de weldoener van beroep — kende 't lieve gezin van den koopman sedert jaren. Hij wist, dat de vader, door anderen ongelukkig geworden, een braaf en rechtschapen burger was; hij wist van de oude Anna, welk een verdriet de kleine Jenny wachtte, als deze van haar lievelingsstuk beroofd werd. Al die ellende ging hem zeer ter harte, en hij besloot iets voor 't huisgezin te doen, ofschoon hijzelf van den koopman geld moest hebben. Maar

alsof dit nog niet genoeg was, had hij ook anderen menschen last gegeven, om enkele voorwerpen, waaraan de koopman zeer gehecht was, op te koopen en aan hunnen vorigen eigenaar weder te doen geworden.

Verdient de vleeschhouwer uwe liefde niet, mijn lezer? Zoo zien wij ook weer, dat vrienden soms ja gewoonlijk van kanten komen, vanwaar wij ze het allerm minst verwachten; en dat de edelste harten dikwijls warm kloppen onder de grofste kleedij of onder het ruwste uiterlijk. Dat ondervonden ook thans en later de ouders van Jenny, want de menschen, die aan hunne tafel eertijds aanzaten, hunnen wijn gedronken hadden en deelgenooten van hun' overvloed geweest waren, waren allen verdwenen, toen armoede en ontbering de woning van den koopman binnenslopen.

De goede slager verloor Jenny en hare familie, voor wie hij achting en eerbied had, nimmer uit het oog. Hij schold den vader niet alleen de schulden kwijt, maar borgde hem ook nog zooveel geld, dat hij eene nieuwe zaak, eenen handel in kruidenierswaren kon beginnen.

Jenny werd groot en ontwikkelde zeer naar lichaam en ziel. Haar zacht voorkomen en nederige godvruchtige wandel maakten haar allerwegen bemind. Zij

oefende zich nog steeds in het pianospel en gaf in de stad veel muzieklessen, waarmede zij een aardig sommetje verdiende. Des Zondags bespeelde zij het orgel in eene der kerken.

Acht jaren waren sedert het gebeurde in Jenny's woning voorbij gegaan. 't Was weer Oudejaarsdag. De ouders genoten veel zegen en voorspoed en kwamen aardig vooruit. Door Gods hulp hadden zij den weldadigen slager geheel kunnen afbetalen, en allen nog, die hen in hunnen nood zoo onbaatzuchtig en liefderijk hadden bijgestaan.

Treurig zag het er nu bij den slager uit. Allengs was ook smart en lijden de woning des weldoeners binnengetreden. Ook de beste menschen zijn niet bevrijd van druk. 't Zijn vaak de liefste kinderen van God, die het meest beproefd worden. Den goddeloosten daarentegen groeien dikwijls de rozen op de schoenen; maar één ding missen deze: den vrede des harten. Te midden van de beproevingen en smarten roemt het kind van God: de naam des Heeren zij geloofd!

De slager kreeg eene langdurige smartelijke ziekte, die hem veel geld aan dokter en apotheker kostte. Maar thans vergat Jenny haren weldoener van eertijds niet. O

neen, zij wendde haar gelaat en hare hand niet af van het beproefde gezin; zij liet het niet slechts bij het woord: „Wentel uwen weg op den Heer; Hij zal het wel maken;” zij zocht geen uitvluchten, om daarmede hare gierigheid te bedekken. Nogmaals neen! zij stond bij zijn bed en diende hem geneesmiddelen toe. Zij bracht hem wijn, soep en allerlei met eigen hand klaargemaakte verkwikkingen, las hem uit den Bijbel voor en sprak met hem over de verzoening der zonden en het eeuwige leven met en in Christus. Geen vader kon van zijn eigen kind liefelijker verzorging en meer zelfopofferende liefde ondervinden dan de kranke slager van Jenny. Eer echter de dag van Nieuwjaar was aangebroken, had de zieke zijne aardse loopbaan afgelegd. Hij stierf, omringd van de door hem bewelddigde familie en van zijn eigen kind — het eenige overgebleven dochtertje van zijne vroeg ontslapen vrouw — hij stierf, zeggen wij, in de volle verwachting van het eeuwige leven. Gerust kon hij het hoofd nederleggen; want Jenny had hem plechtig beloofd voor de kleine wees te zorgen.

Hoe ver kan wel de invloed eener goede daad gaan?  
De slager had voor zijne dochter geen vermogen

in de bank of in staatspapieren weggelegd; maar hij had eenen schat voor haar verzameld in de bank des hemels door het goede, dat hij anderen bewezen had. Dat vergat de liefderijke en getrouwe Vader der weezen niet. Jenny's vader nam de kleine schreiende Lucia met zich naar zijne woning, voedde en kleedde haar. Zij kreeg goed onderwijs. Jenny leerde haar zingen en pianospelen, en niemand, die de kleine Lucia met „juffrouw Jenny,” zooals de jongelui, die van haar les ontvingen, haar noemden, zag wandelen, kende de geschiedenis, zooals ik ze u hier verhaald heb.

Kinderen! iedere goede daad heeft haar loon. De engelen in den hemel verblijden er zich over, en een heerlijk lied jubelt door de ruimte van de zalen der eeuwigheid, als de sterke en liefderijke hand van het medelijden en der weldadigheid zich naar de zwakken, ongelukkigen en wanhopigen op aarde uitstrekt.

---



## BLADVULLING.

---

Terwijl een jong meisje in vaders tuin speelde, kwam een arme oude man en verzocht om een klein stukje brood. Zij liep naar de keuken, verzamelde alle brokjes, die zij vond, en gaf ze aan den arme. De dienstboden meenden, dat het niet goed was eenen bedelaar brood te geven, omdat zij het òf verkochten òf wegwierpen. — 't Meisje wilde weten of dat waar was, en volgde den armen man om te zien, wat hij met hare gave doen zou. Doch hoe verbaasde zij, toen de bedelaar op de knieën viel, zijnen hoed voor zich nederlegde, de daarin verzamelde brokskens opat en tevens uit een dankbaar hart God loofde voor de heerlijke gave. De kinderen moesten steeds bij ieder genot, dat hun ten deel valt, naar 't voorbeeld van Jezus, den armen en ongelukkigen gedenken.

---

WAGENINGSCHĒ BOEK- EN MUZIEKDRIJCKERIJ.



Prijs 5 cents, 100 Ex. f 4.

WAGEN. BOEK- EN MUZIEKDRUKKERIJ